

◆ TEATER

Ping Pong mellem grin og gråd



Nyt stykke på Krudttønden handler om komikeren Tony Hancock's sidste halve time. Men selv i sorgen er der plads til en forløsende latter

AF ANNETTE KRUHØFFER

»Der var ingen, der spillede fodbold, når Tony Hancock var på TV. Og hvad der var endnu mere påfaldende: Forretningerne klagede over, at de heller ikke solgte fish and chips, når han var på skærmen!«

Ian Burns husker det, som var det i går. Han var selv en lille dreng på 7-8 år, men Tony Hancock var en stor mand, som havde erobret hele England med sin underfundige

TID OG STED

»Hancock's last half hour« spiller i Krudttønden, Serridslevvej 2, fra 24. februar - 27. marts. Hverdage klokken 20, lørdage klokken 17. Entre 120 kroner. Billetter kan bestilles på BilletNet 70 15 65 65 eller via info@that-theatre.com

humor og sine shows. Han var altid den lille mand, der brokkede sig over sygeforsikringen eller skattevæsenet eller et af de andre væsener, som gør livet surt for jævne mennesker.

Ian Burns er selv blevet en voksen mand i de mellemliggende år, og han har opnået stor anerkendelse som skuespiller. Nu har han valgt at opsætte stykket »Hancocks last half hour«, der har premiere på Krudttønden i dag, onsdag, og han har selv rollen som den store komiker, der begik selvmord i en alder af bare 44 år.

En tur i rutchebanen
»Tony Hancock satte gennem 15 år fingeren direkte på de ømme punkter, men så begyndte hans nedtur. Han tabte selvtiliden. Han blev mindre disciplineret, og så begyndte han at drikke,« udbryder Ian Burns og tager en slurk af kaffen.

Min kaffe, tror jeg nok. Han spurgte i hvert fald, hvordan jeg ville have den, og den kom nøjagtig, som jeg havde bedt om. Men inden han nåede at

række den over til mig, var han dybt inde i at fortælle om sit næste stykke, og så var det altså, at han drak min kaffe i ren distraktion.

Til gengæld får jeg en tur gennem Tony Hancocks liv. Hans ambitioner og begejstring, der gjorde ham til en af de mest elskede britiske komikere nogensinde. Overmodet, der fik ham til at fyre de to tekstforfattere, der havde sikret ham et materiale, som holdt seerne fængslet uge efter uge. Og nedturen, da publikum søgte over på andre kanaler og amerikanerne heller ikke ville vide af ham.

»Tony Hancocks liv var en tur i rutchebanen, og det er sådan, jeg fremstiller ham i stykket. Du griner og græder på samme tid, for han er kloven, der er tragisk og morsom på én gang,« siger Ian Burns.

Samme humor
Ian Burns spiller selv Tony Hancock, og han er alene på scenen uafbrudt i lidt over en time. Og det er selvfølgelig lidt anstrengende, indrømmer han, men det er umuligt at spore noget som helst andet

end intens forventning, når han snakker om stykket.

Barry McKenna har instrueret forestillingen, der spilles på engelsk. De to mænd er begge skotter og har kendt hinanden gennem mange år, men det var skuespillet og ikke deres fælles oprindelse, som lagde grunden til deres bekendtskab. Man skal ikke være sammen med dem i lang tid, før man bliver klar over, at de drives af den samme humor og det samme store engagement.

»Vi ved begge to, hvad stykket handler om, men vi har en Ping Pong med hinanden. Jeg respekterer meget, hvad Ian vil på scenen,« forklarer Barry.

Og Ian supplerer: »Man forstår det jo bedre og bedre for hver gang, man prøver det igennem. Jeg læser aldrig et stykke mere end tre-fire gange, før vi starter prøverne, for jeg vil ikke risikere at sidde fast i en bestemt opfattelse af det.«

Man kan ikke bare snakke Det er ikke nemt at beskrive den sidste halve time før selv-

mordet på en måde, så publikum forstår hovedpersonen og alligevel kan grine med ham over små underfundigheder eller barokke betragtninger over livet. Derfor er det nødvendigt med et tæt samarbejde blandt alle, der arbejder på stykket. Lyde og kulisser skal understøtte monologen.

»Man kan ikke bare snakke om selvmordet. Der er også mange andre måder at udtrykke det på. En gravemaskine, der konstant hakker og hakker,« siger Barry.

Han peger også på tapetet på scenen, der er flænset over, og på den døde elg, der kigger tomt og trist ud i stuen. Fotografen er fascineret af dyret og

TEATER PÅ ENGELSK: Skotten Ian Burns er alene på scenen i det nye stykke på Krudttønden, der er instrueret af en anden skotte - den Reumert-belønnede Barry McKenna.

FOTO: PETER CLAUSEN

beder Ian Burns stille op til fotografering med det.

»Who's your fat friend?« råber Barry i en imitation af modelapsen Beau Brummel fra første del af 1800-tallet, som med sin flabede bemærkning hentydede til den senere kong George 4., der var forment tavs ligesom elgen. Og så løser alt sig op i grin igen.

INTIMITET

Krudttøndens scene er lille, og der er kun plads til 100 tilskuere. Det skaber en særlig intimitet.

»Man kan roligt regne med, at hvis man kan se, hvad der foregår på scenen, så kan skuespillerne også se dig,« siger Ian Burns tørt.

Han har ofte set nogle sidde på tilskuerpladserne med deres blå skærme på telefonen og sende sms'er under forestillingen - eller sende slikposerne op og ned ad rækkerne.

»Folk er blevet så vant til video. Mange glemmer, at det ikke er en film, de sidder og ser - og det er jo positivt, at de lever sig så meget ind i forestillingen,« smiler han.